

TWAALF KRANTEN ZIJN EVEN WARM ALS EEN DEKEN

HET LEVEN VAN JONKHEER ROGER BANGEMAN HUYGENS,
GRAAF VAN LÖWENDAL

Maria Hansen

Roger Bangeman Huygens (1805-1885) werd onder zeer gunstige omstandigheden geboren. Hij was de enige zoon van een Nederlandse diplomaat en een Deense gravin. Zijn vader werd in 1830 wegens persoonlijke verdiensten door koning Willem I in de adelstand verheven; het was een erfelijke titel. Als erfgenaam van zijn oom Woldemar Xavier François graaf de Danneskiold Löwendal werd hij verheven tot graaf van Danneskiold Löwendal. Ook werd hij geridderd in de Orde van de Witten Valk van Saksen-Weimar-Eisenach. Jarenlang was hij werkzaam als diplomaat, maar Vrouwe Fortuna bepaalde voor hem een ander lot. Waar zijn familieleden zich aan binnen- en buitenlandse hoven bewogen, woonde Roger op een armzalig kamertje en was al tevreden als hij een 'honorabele' broodwinning vond. Zijn adellijke titels waren zijn enige erfenis.

Rogers ouders en zijn zusjes

Rogers vader, Christiaan Diederik Emerens Johan (Chris) Bangeman Huygens, zette op 21-jarige leeftijd zijn eerste diplomatieke stap. Als secretaris vergezelde hij minister Jacob Fagel naar Regensburg. Een deel van zijn grootvaders erfenis diende om zijn uitrusting aan te schaffen.¹ Twee jaar later reisde hij als zaakgelastigde van de ambassade met de gezant Dirk Wolter van Lynden naar Denemarken.² Waarschijnlijk heeft hij – om zichzelf wat meer cachet te geven – de familienaam van zijn moeder (Huygens) aan de naam van zijn vader toegevoegd: als Bangeman Huygens gingen hij en zijn nazaten door het leven. De andere familieleden hielden het bij Bangeman.

Na de omwenteling in 1795 verbleef Rogers vader in politieke Haagse kringen. Zijn kennis van de Deense politiek en zijn intelligentie deden de Nationale Vergadering besluiten hem als minister in Denemarken te benoemen. Een van de leden vond hem 'wel wat jong', maar had er toch alle vertrouwen in. Door deze benoeming werd hij het hoofd van de Commissie tot de binnenlandse correspondentie, tegen een traktement van 10.000 gulden per jaar. Met acht man personeel was hij verantwoordelijk voor de verzending van de diplomatieke post en het opstellen en vertalen van de geheime codes. Dit keer hoefde hij zijn uitrusting niet zelf te betalen, hij kreeg er 3.000 gulden voor en bovendien nog 2.000 gulden voor de reis. Op 6 december 1796 nam Bangeman Huygens afscheid van de Nationale Vergadering en reisde af.³

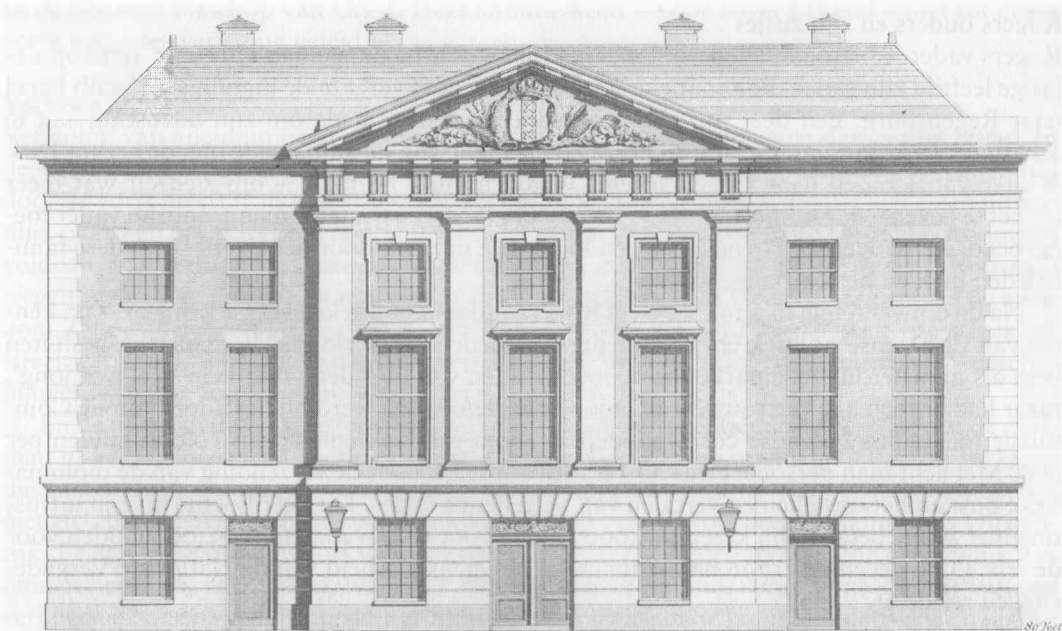
1 Zijn grootvader Pieter Joan Bangeman was in 1699 geboren te Hamburg en in 1776 te Amsterdam overleden. Hij had zijn kapitaal in dienst van de Oost-Indische Compagnie opgebouwd.

2 L. de Gou, *Dagboek van een patriot. Journaal van Willem Hendrik Teding van Berkhout* ('s-Gravenhage, 1982) 255, 262.

3 H. Boels, *Binnenlandse Zaken. Ontstaan en ontwikkeling van een departement in de Bataafse tijd, 1795-1806* ('s-Gravenhage, 1993) 100, 121; De Gou, *Dagboek*, 114, 127.

Chris Bangeman Huygens maakte kennis met Elise, de in Versailles geboren dochter van de Deense graaf De Danneskiold Löwendal. Haar moeder was een *légitimée* de Bourbon-Condé de Charollais. Chris Bangeman Huygens en Elise de Danneskiold Löwendal trouwden in 1802 te Parijs, waar nog datzelfde jaar een dochter werd geboren.⁴ De geboorteplaatsen van hun kinderen weerspiegelen het ambulante diplomatenbestaan; Roger werd drie jaar na zijn zusje te Kopenhagen geboren. Zijn tweede zusje kwam te Haarlem en het derde zusje te Den Haag ter wereld. Toen koning Lodewijk Napoleon zijn hof van Den Haag naar Utrecht verplaatste, verhuisden de ouders van Roger daar ook naar toe. Zij lieten zich regelmatig aan het hof zien; op bals en concerten, en op de audiënties van de koning, want om bij de ambtelijke herorganisatie benoemd te worden, vond Chris Bangeman Huygens het noodzakelijk zich vaak aan de koning te laten zien. Voor het bemachtigen van een ambt moest men zich 'desnoods ondergang en armoede' getroosten. Hij werd benoemd tot ambassadeur en kreeg de keuze tussen Napels en Westfalen, hij prefereerde de laatste mogelijkheid. Het betekende een verhuizing naar Kleef. Bangeman Huygens was 'er zeer mede op zijn schik'. In 1809 kwam hij weer naar Nederland, hij werd requestmeester-generaal en bewoonde het huis 'het oog onder het Zijl' – zoals zijn zwager Johan Willen Simon baron van Haersolte het pand noemde – op de Dam van Amsterdam, 'vis à vis Palais'. Daar werd in 1810 Rogers vierde zusje geboren. Het gezin huurde ook een woning te Haarlem. Na het vertrek van Lodewijk Napoleon ging de vader van Roger naar Parijs, moeder en de kinderen volgden hem halverwege maart 1811.⁵ In Parijs werd het vijfde en laatste zusje van Roger geboren. Zijn moeder overleed er tien maanden later.

De kinderen, van wie de oudste tien jaar en de jongste pas tien maanden was, werden verspreid ondergebracht; twee van hen waren in 1814 bij familie in Mannheim, waar hun vader

Stadswoningen aan de oostzijde van de Dam in Amsterdam. Gravure door C. Philips Jz., ongedateerd (De Nederlandsche Mercurius)

4 *Nederland's Adelsboek*, LXXIX (1988) 206-210.

5 M.L. Hansen, ed., *Bankroet. De ondergang van Johan Willem Simon van Haersolte, 1810* (Epe, 2001) brieven 15, 16, 24, 49 en 63.

de wintermaanden met hen doorbracht. Toen Roger tien jaar oud was, hertrouwde zijn vader met de Maastrichtse Constance Wilhelmina Vrijthoff. Dit huwelijk bleef kinderloos.

De carrière van Roger Bangeman Huygens

In 1825 reisde Rogers vader naar de Verenigde Staten van Amerika, waar hij tot ambassadeur was benoemd. Zijn vrouw en tenminste twee van zijn dochters gingen mee. Een van de meisjes trouwde in New York met Ludwig Benjamin von Niederstetter,⁶ en een ander trouwde er met de Fransman Dominique Gorostiet d'Arbel. Roger maakte deel uit van het officiële gezantschap van zijn vader; hij was benoemd tot secretaris. Het was eenzelfde functie waarmee de carrière van zijn vader was begonnen. Ook voor Roger was het een opstapje om de nodige diplomatieke ervaring op te doen. Hij leerde vloeiend Frans en Engels, en behartigde ad interim de zaken van het gezantschap in Washington.

In 1833 werd Roger eervol uit de Verenigde Staten teruggeroepen, en werd voor korte tijd bij Buitenlandse Zaken aangesteld. Daarna reisde hij naar de Verenigde Staten terug, waar hij weer in de diplomatieke dienst werkte.

Geadeld en getrouwd

Nadat het laatste oir van de grafelijke familie Löwendal was overleden, stond de Deense koning de enige zoon van Elise de Danneskiöld Löwendal toe de titel graaf van Löwendal te voeren, om het huis tegen uitsterven te behoeden. In 1828 werd Roger in de Deense adelstand opgenomen, en heette voortaan Roger Bangeman Huygens, graaf van Löwendal.

In 1830 voegde Roger er de titel van jonkheer aan toe: zijn vader was door koning Willem I in de Nederlandse adelstand verheven, en de titel was erfelijk. Het verhaal gaat dat Chris Bangeman Huygens zijn verheffing tot jonkheer had te danken aan een krachtadig optreden waardoor de Prinses van Oranje een deel van haar gestolen sieraden terug kreeg. De 'juwelen en paarden, te zamen een 80-tal versierselen' waren uit het paleis ontvreemd, en doken in de Verenigde Staten weer op. Mevrouw Bangeman Huygens herkende de edelstenen, en hij ondernam met de New Yorkse consul een doeltreffende actie: en de dader werd gepakt.⁷ De adelsverheffing was niet het enige eerbewijs dat Rogers vader ten deel viel; hij was al een paar jaar eerder benoemd tot commandeur in de Orde van de Nederlandse Leeuw, én hij ontving het ridder-grootkruis van Dannebrog.

In Parijs ontmoette Roger (37 jaar oud) de 21-jarige Hélène van Pappaert. In 1843 trouwden ze te Brussel, het jaar daarna werd in Den Bosch hun zoon geboren. In 1846 werd in Parijs een dochter geboren, en kort daarna kwam Roger met zijn gezin naar Nederland. Vanaf 1847 verscheen hij in de ridderschap van Noord-Brabant, naast zijn vader die het landgoed Henkenshagen had gekocht. In 1848 werd bij Vlierden Rogers derde kind – een dochter – geboren.

Rond deze tijd manifesteerden zich de eerste financiële problemen.⁸ Een adellijke levenswijze kostte veel geld en dat had Roger niet. Bovendien had zijn vrouw geen idee hoe zij met geld moest omgaan. Roger was te trots om het toe te geven en liet het zelfs zijn familie niet merken. 'De fout welke ik alstoen beging' concludeerde hij later, 'was my groot te willen houden'. Hij hield de schijnvertoning vijf jaar vol en begreep toen dat het zo niet langer kon doorgaan. In 1853 maakte hij een plan voor een goedkopere woonplaats. De keuze viel op Valkenswaard, voorlopig voor de duur van een jaar. Zijn vrouw ging ermee akkoord, maar haar kennissen verklaarden haar voor niet goed wijs. Zij liet zich overhalen, pakte haar

6 Een zoon van Ludwig Christian von Niederstetter uit Oost-Pruisen en Amalie Gertrude Schimmelpfennig von der Oye.

7 W. Wijnaendts van Resandt, 'Oude Indische Families', *De Nederlandse Leeuw*, XXIII (1905) 159-165.

8 De gegevens over Roger Bangeman Huygens' omstandigheden zijn (tenzij anders vermeld) afkomstig uit het H(istorisch) C(entrum) O(verijssel), Familiearchief Van Haersolte (237.1), inv. nr. 173.

koffers en ging definitief naar haar geboortestad Parijs terug. Tot een echtscheiding is het niet gekomen, maar het paar kwam nooit meer bij elkaar.

Een erfenis

Toen Rogers vader in 1857 op sterven lag, maakte Roger werk van de familiepapieren en hij kwam een oude erfenis op het spoor. Van diverse Oost-Indische leden van de familie Bangeman waren de erfenissen nog niet naar behoren afgehandeld. Van uitgezet kapitaal bij de Oost-Indische Compagnie (al sinds 1800 ter ziele) werd nog steeds mondjesmaat iets uitgekeerd, veel was het niet. Maar Rogers interesse ging uit naar de grote erfenis van Hiëronimus Bangeman, een broer van zijn overgrootvader. Hiëronimus was al in 1805 overleden en zijn erfenis bedroeg 250.000 rijksdaalders, zo wist de familie. Het geld kon niet zonder overlegging van het testament uitbetaald worden, en het testament of een acte die het erfrecht bewees, ontbrak ten enenmale. De papieren – voor zover aanwezig – waren bewaard door Rogers oom Jan Bangeman, die zelf geen belangstelling voor de Indische erfenissen had getoond omdat het volgens hem alle moeite niet loonde. Hooguit zestig gulden per persoon.⁹ Na zijn dood waren de documenten bij familie in Hoorn terecht gekomen, en daar vroeg Roger of hij in de kist met papieren mocht kijken.

Zodra de kist was geopend, stak Roger enige papieren bij zich, zijn familie zag zo gauw niet wat. Hij leende enige acten en genealogieën, en hij vroeg de inhoud van de kist verder uit te zoeken en naar Maastricht op te sturen, waar hij met enige van zijn zusters bij zijn stervende vader was. Hij leende ook twee schilderijen. Het waren de portretten van overgrootvader Christiaan Huygens en diens echtgenote Anna Theresia Johnston of Elphinston. Rogers vader wilde hun gezichten zo graag nog eens zien voordat hij stierf.

Na diens overlijden werd niets van dat alles geretourneerd en over de erfeniszaak werd niets meer vernomen. Van Roger werd ook niets meer gehoord. De Hoornse familie verhuisde kort nadien naar Den Haag en zij dachten helemaal niet meer aan het familiebezit. De verdwijning van de familiedocumenten werd een paar jaar later van belang doordat de erfenis van Hiëronimus Bangeman weer actueel werd. In november 1863 circuleerde een onverwacht nieuwtje door de familie over 'la grande affaire'. In Batavia waren bewijzen van de geldstorting teruggevonden en dat bracht de erfeniskwestie weer in beweging. Een van Rogers zusters in Maastricht, Ninette, had al iemand in Den Haag gepolst, wiens zoon bij het Gouvernement te Batavia werkte. Zij was van plan een rekest naar de gouverneur-generaal van Oost-Indië te sturen, en had ook al een advocaat die de zaak aannam. Maar de kosten wilde zij niet alleen voor haar rekening nemen. Zij schreef alle familieleden aan; als iedereen meedeed, was de voorlopige bijdrage honderd gulden per persoon. Alleen Roger stuurde zij geen verzoek om een bijdrage. Ninette had begrepen dat hij finaal aan de grond zat en wilde hem iets ter ondersteuning sturen. Maar zij wist niet waar hij woonde, en vroeg de familie om het adres. Anderen wisten wel waar Roger verbleef; na het overlijden van zijn vader was hij naar Londen verhuisd. Een van hen stelde hem voor naar Nederland terug te komen en te helpen met een 'plaatsing ten onzen'. Roger ging er niet op in, mogelijk was een terugkeer voor hem niet mogelijk in verband met onbetaalde schulden.

Pas nu hoorden de zusters Bangeman Huygens dat alle informatie destijds naar Maastricht was gestuurd; zij hadden echter nooit iets ontvangen. Geen kist, geen genealogieën en geen schilderijen. De kist met papieren bleek spoorloos verdwenen. De genealogieën, waaronder ook een mooi exemplaar dat neef Henry van Vessem op eigen kosten had laten vervaardigen, waren zoek. De twee zo fraai geschilderde portretten van de overgrootouders waren eveneens onvindbaar. Roger werd er unaniem van beschuldigd het familiebezit te hebben verdonkeremaand. Hij werd bestookt met vragen. Zijn verweer was hoogst

9 HCO, Familiearchief Van Haersolte (237.1), inv. nr. 59.

eigenaardig: hij zei dat hij meerdere kisten met papieren had en dat hij te weinig tijd had om die te doorzoeken. De familie vond het belachelijk, hoeveel tijd zou dat karwei nu helemaal kosten? In hooguit twee à drie dagen kon dat worden gedaan. Roger reageerde opnieuw: hij was verkeerd begrepen, hij kon niet bij de kisten komen omdat zijn huisbaas er al twee jaar beslag op had gelegd, totdat hij zijn huurschuld betaalde. Het verwijt dat hij de papieren aan het Gouvernement verkocht zou hebben, wees Roger verontwaardigd van de hand: 'Welk een ongerymdheid! als of zoo iets mogelijk was!' Hij vroeg alle familieleden hem wat geld te sturen. Een enkele neef reageerde op de noodkreet, en stuurde oom Roger twintig gulden op. Veel was het niet, maar hij had het ook niet zo breed; Roger waardeerde het zeer, het toonde 'dat het goede bloed in u stroomt'.

In 1868 won Roger inlichtingen over de stand van de erfenis en kwam er achter dat de 'fameux acte' was gevonden. Hij brieftte zijn familie toe waar ze bleven met hun 'insulte en injure', om nog maar te zwijgen van het uitblijven van excuses. Zij hadden hem er toch van verdacht de acte achterovergedrukt te hebben.

Waarschijnlijk was het toch niet het zozeer gezochte bewijs van erfrecht, want de familie zocht verder. Pas in 1877 kwam er schot in: Ninnette Bangeman Huygens, getrouwd met de diplomaat Dmitri de Glinka, las in Rusland in een publikatie dat het kapitaal van Hiëronimus Bangeman nog in de Weeskamer te Batavia aanwezig was. Zij schreef haar zus Blanche in Rome, en deze verzekerde zich eerst van de hulp van de ambassadeur aldaar. Ninnette nam ook contact op met de neven Van Vessem. Zij vermoedde dat het cruciale document in de kist met familiepapieren zat of er in gelegen had. Wisten de neven waar het bewijsmateriaal zich bevond? Neef Constantijn van Vessem herinnerde zich een mooi geschreven document met diverse zegels, dat handelde over 250.000 rijksdaalders. De documenten werden echter niet gevonden en de poging de erfenis in de wacht te slepen liep op niets uit.

De vrouw van Roger hield vanuit Parijs de gebeurtenissen in de gaten, al verwachtte zij niet dat zij en haar kinderen iets van het geld zouden zien zolang Roger nog leefde. Blijkbaar hield zij rekening met een spoedig overlijden van haar 72-jarige man.

Roger in Londen

De problemen van Roger Bangeman Huygens waren in het voorjaar van 1868 niet gering. Hij had al lange tijd geen werk meer, en woonde op een kamertje in Horton Road, Islington te Londen. De kamer lag op de hoogste verdieping en was daarmee waarschijnlijk een van de kleinste, en een van de goedkoopste kamers van het huis. Desondanks had Roger huurschuld en zijn huisbaas had hem de huur opgezegd. Met overtuiging wist hij acht dagen uitstel van betaling te bedingen. Eenmaal op straat gezet zou het moeilijk zijn een ander logies te vinden.

Zijn ameublement was zeer primitief. Hij ontbeerde 'behoorlyke ligging'. Als bed fungeerde een soort houten raam, het voetgedeelte rustte op een kist. Een gescheurde zak met houtkrullen gevuld diende tot matras. Daarop lag een stuk oud tapijt, en 's avonds rolde hij zich in een gescheurd laken en dekte zich met een versleten wollen deken toe. Als het koud was, kon hij zich geen brandhout permitteren om zijn kamer warm te stoken, en voldeed dit dek niet. Vindingrijk was Roger onder een aantal exemplaren van de *Times* gaan liggen en had ontdekt dat twaalf kranten even warm waren als een deken. Een zakje waar onder andere zijn papieren in zaten, diende tot kussen. Na zijn avondgebed viel hij met een gerust geweten in slaap, hij sliep 'welligt beter, dan menig ryke en magtige klant, die zich verheugd zoo veel beter en wyzer te zyn dan den arme gewezen diplomaat'.

Zijn huisraad bestond uit een koffiekkan, een tinnen bakje en een mes waarvan het heft met een draad was vastgezet. Hij had nog één stoel om op te zitten. De andere had hij opgestookt om zijn eten te koken. De ene stoel die hem nog restte, had hele korte stompjes als poten; hij had de vier poten nauwkeurig afgezaagd, zodat de stoel niet wiebelde en de afgezaagde poten had hij ook opgestookt. De zitting was uitgesleten, maar Roger constateerde

optimistisch dat het zo heel comfortabel zitten was. Hij gebruikte zijn bed waarschijnlijk als schrijfplank, want zijn tafel was ook allang in de kachel verdwenen. Zijn nachtkastje had hij nog, er stond een lampetset op. Hij was er trots op dat hij ondanks zijn armoedige omstandigheden de loffelike gewoonte had gehouden om 's morgens 'copieuze ablatien van koud water te genieten'. Hij had zich bijzonder kwaad gemaakt over de opmerking van een familielid, dat het uiterlijk er voor een oude man zoals hij, niet toe deed.

Hij vastte tegen wil en dank, en at ongeveer een kwart van wat andere mensen aten. Roger beschouwde zichzelf als een gelukkig man als hij brood en koffie had. Brood was het allerbelangrijkste; als hij dat had, kon de rest hem niet zo veel schelen. Boter en suiker was voor hem luxe, hij had al in geen maanden boter geproefd. Vlees was er nooit. Hij at heel onregelmatig, niet de klok bepaalde zijn etenstijden maar de aanwezigheid van voedsel. Geen eten: geen maaltijd. Als hij iets te eten had, at hij het meteen op. Een koude aardappel met soms een stukje vet, en koffie of thee erbij. Het magere leven bekwam Roger niet slecht. Tot zijn eigen verbazing bleef hij kerngezond. Hij voelde zich sterker dan dertig jaar eerder, en voorzag dat hij het verdriet zou hebben al zijn familieleden vóór hem het graf in te zien gaan.¹⁰ Hij zag het als een compensatie voor zijn armoede; de Voorzienigheid beschermde hem.

Roger had het opgegeven op enige verandering in zijn leven te hopen, toen zich plotseling de mogelijkheid aanbood 'eene "Classe" Fransch in een jonge juffer Pensionaat' te beginnen. Hij nam het aanbod meteen aan, en wel om drie redenen: ten eerste kon hij dan brood kopen, ten tweede was het een 'honorabele' positie, en ten derde toonde het aan dat men hem in de buurt waar hij de laatste tien jaren had gewoond, hoogschatte. Het 'goeddenken' over hem door zijn Londense kennissen koesterde hij als 'een schat'.

Er zou wellicht een mogelijkheid volgen dat hij behalve Franse lessen ook andere vakken kon doceren. De school telde 25 à 30 jonge dames maar of die allemaal Franse lessen wilden volgen was nog maar de vraag. Vooralsnog hadden alleen de beide directrices van de school zich ingeschreven. Zij verzekerden Roger dat de leerlingen zich gewoonlijk in de zomermaanden aanboden, wat betekende dat hij nog een maand of drie geduld moest hebben. In die tussentijd zou hij advertenties plaatsen. Hij wilde de lessen in de Engelse taal annunceren en doceren, hij beheerste het Engels beter dan het Nederlands. Hij had ook boeken nodig. Het klaslokaal inclusief licht en vuur was voor rekening van het pensionaat.

Hij kon natuurlijk niet als een schooier gekleed leerlingen werven. Zijn vest was in een slechte staat. Zijn rok had kapotte ellebogen. De manchetten en het kraagje waste hij zo vaak hij zeep had. Onderbroek, hemd en sokken kon gelukkig niemand zien. Er was ook weinig aan te zien, zijn onderkleding was meer gat dan textiel. Zijn laarzen waren niet tegen de regen bestand en hij kon ze voorlopig ook niet repareren, want het gereedschap daarvoor had hij net verkocht voor wat brood.

Hij voelde zich door zijn familie in de steek gelaten. Een van zijn Parijse familieleden was de verzoeken om hulp beu, en raadde Roger aan om zich tot alle familieleden te wenden. Als iedereen een beetje gaf, dan stuurde hij ook wat. Roger schreef zijn bedelbrieven en ging op zoek naar een welwillende kennis die de post voor hem wilde frankeren; hij had zelf geen geld voor postzegels.

Geld was voor Roger van levensbelang, maar daarnaast wilde hij het contact met zijn familie herstellen. Ook als ze hem niets gaven, zou hij het toch prettig vinden iets van hen te horen. Hun stilzwijgen deed hem pijn. Als iemand iets over de familie wilde weten, was hij te allen tijde bereid antwoord te geven. Maar niemand van de familie interesseerde zich voor hem. Een van de nichten vroeg zich af of hij nog wel leefde!

¹⁰ Van zijn vijftien volle neven en nichten waren er inmiddels dertien overleden.

Rogers bedekte vraag over de erfeniskwestie doet vermoeden dat zijn wens om de familiebetrekkingen te herstellen, niet geheel van eigenbelang ontbloot was.

Het uitsterven van de familie Bangeman Huygens

Jonkheer Roger Bangeman Huygens, graaf van Löwendal kwam niet meer naar Nederland terug. Hij wist zijn reputatie niet te herstellen maar behield het 'geloof in het Edele onzer natuur'. Hij overleed – tachtig jaar oud – op 15 mei 1885 te Bournemouth bij Londen. Vier jaar later overleed Rogers vrouw. Zijn enige zoon werd slechts 48 jaar oud en overleed ongehuwd in 1890. Met hem stierf het geslacht Löwendal alsnog in mannelijke lijn uit. Ook de familienaam Bangeman Huygens zou spoedig uitsterven. Een van Rogers dochters had altijd al een zwakke gezondheid gehad, zij was al in 1879 op 31-jarige leeftijd te Parijs overleden. De nog enig levende dochter Marie Elisa erfde de titel en de naam, zij nam de Franse nationaliteit aan en overleed ongehuwd te Parijs in de zomer van 1903. De laatste van het geslacht Bangeman Huygens was Rogers ongehuwd gebleven jongste zuster Blanche. Zij was staatsdame aan het Deense hof geweest en overleed in 1904, op 92-jarige leeftijd te Vallô, waar zij als dekanes van het koninklijk stift haar laatste jaren doorbracht.

Postscriptum

Rogers neef Henry van Vessem stelde vast dat Roger niet in staat was gebleken de 'twee haren' van het fortuin 'ter gereeder tyd' te grijpen. Maar Van Vessem achtte het geloof in God belangrijker dan het aanzien in de wereld en hoewel hij inmiddels ook in de adelstand was verheven, hechtte hij weinig waarde aan alle 'eeretitels, al slaapende en biddende, my toegestroomt'. Nadat Van Vessem had vernomen dat Roger 'geloovig & ootmoedig, vol vertrouwen op de barmhartigheid van Onzen Heer Jézus-Christus' was gestorven, vertrouwde hij er op dat de familie 'onze arme Roger' in de hemel terugzag.